

Miloš Klátik: Osobné stanovisko kandidáta k službe

„Svedčiť a svietiť“

Evanjelická cirkev augsburského vyznania ako telo Ježiša Krista pre mňa znamená domov. Túto skutočnosť vnímam ako veľkú milosť a požehnanie pre môj život. To, že aj moje korene sú v cirkvi, ktorá má históriu bohatú na ľudí, na osobnosti, ktoré neustúpili a nekapitulovali ani napriek ťažkým podmienkam, ani za cenu utrpenia, to osobne pokladám za veľkú česť, ale, samozrejme, predovšetkým za príklad hodný nasledovania. Tam sú korene, z ktorých môžeme čerpať životodarnú vlahu. Mýlia sa všetci tí, ktorí v diele svojich otcov nevidia oheň a svoje vlastné dejiny vnímajú už len ako kôpku chladného popola.

Mojím heslom je „Svedčiť a svietiť“. Snažím sa o to, aby som rôznymi spôsobmi svedčil o Trojjedinom Pánu Bohu a o vykupiteľskom diele Ježiša Krista. Som vďačný, že smiem slovom Božím svietiť na cestu veriacim, ale i neveriacim, ktorým mám možnosť sa pri rôznych príležitostiach prihovoriť.

Predstupujem s programom, s ktorým vystupujem na kazateľnicu pred zhromaždené spoločenstvo, za katedru pred poslucháčov EBF, keď píšem novú knihu, keď vystupujem na pódium a prednášam na konferenciách, keď predsedám výborom tu doma, v Ekumenickej rade cirkví, či v medzinárodných organizáciách, ale aj keď s rodinou, či sám v modlitbách ďakujem Pánu Bohu za Jeho dary. Lebo tak ako apoštol Pavel neprišiel hlásať iné evanjelium než evanjelium Ježiša Krista, tak ani duchovný evanjelickej cirkvi nemôže a nesmie hlásať nič iné ako to jedine platné – evanjelium nášho Pána a Spasiteľa.

Svedčiť a svietiť – to v praktických dôsledkoch znamená aj konkrétne rozhodnutia a konanie.

Z môjho pohľadu je potrebná konkrétna podpora cirkevných zborov, podpora misie, potreba ďalšieho vzdelávania duchovných, ako aj potreba vzdelávania laických spolupracovníkov. Nemenej dôležitý je rozvoj diakonie a cirkevného školstva. Čo sa týka organizačnej štruktúry našej cirkvi, je dôležité prijať tie zmeny, ktoré sú potrebné a efektívne. K tomu však je nutná veľmi dôležitá príprava, ktorá musí brať do úvahy aj prípadnú odluku cirkvi od štátu.

Generálnemu biskupovi z ústavy vyplýva povinnosť chrániť vieroučnú čistotu a jednotu ECAV. Nie náhodou naša ústava tieto zdanlivo dve rôzne povinnosti vymenúva v jednom bode, pretože vierouku a jednotu cirkvi nemožno oddeliť.

Veľká väčšina cirkevných zborov, tak ako som ich za takmer 6 rokov mal možnosť poznať, nemá s vieroukou problém. Nemožno však byť jednotní s tými, čo vierouku opúšťajú. Tam, kde ide o naplnenie Božej vôle, tam nemožno robiť ústupky ani kompromisy. Tam nie je možné s každým súhlasiť. Z Božieho slova nemôžeme ustupovať, kapitulovať.

K našej cirkvi sa prihlásilo pri ostatnom sčítaní 320-tisíc občanov našej vlasti. Viac ako 100-tisíc ich je však v anonymite mimo našich kartoték. Avšak tých, ktorí prídu do chrámu Božieho vypočuť si zvesť slova Božieho, je menej ako 10 %. To sú fakty. Napriek tomu chceme ponúknuť naše kresťanské hodnoty vonkajšiemu svetu, aby sa stali súčasťou morálky občianskej spoločnosti a základom pre štátnu legislatívu, ktorá by limitovala správanie sa politikov, podnikateľov, finančníkov, sudcov a celej spoločnosti. Cirkev tu nie je a nikdy nebola len sama pre seba. Musí byť otvorená, ale tiež jasne identifikovateľná, čo sa týka vieroučných zásad a jej smerovania. Je duchovným domovom pre všetky vekové kategórie, je spoločenstvom pokrstených veriacich, ktorí majú žiť svoju vieru každý deň, aj keď tá vonkajšia cirkev nebola a nie je bez poškvرنy a vrásky, pretože do nej patria ľudia, ktorí sú tiež hriešni a ktorí potrebujú Božiu milosť.

Aby sme však neboli farizejmi, musíme sami byť príkladom pre druhých. Príkladom v poctivom zaobchádzaní so zdedenými duchovnými aj materiálnymi hodnotami po našich otcov, s ktorými sa nesmie nepoctivo šafáriť. Musíme byť príkladom v pomoci svojim bližným, ktorí sa ocitli v núdzi či už pre svoj vek, zdravotný stav, alebo pociťujú z akýchkoľvek dôvodov sociálnu vylúčenosť. Musíme byť príkladom pri výchove svojich detí v škole a najmä doma v rodinách. My máme vnášať pokoj a porozumenie do medziľudských vzťahov v cirkvi, spoločnosti i medzi národmi. Božie svetlo má aj skrze náš život svietiť tak, aby ľudia, vidiac naše skutky, vlebili Otca, ktorý je v nebesiach.

V Bratislave 31. 5. 2012

Miloš Klátik, v. r.